

Wat ons draagt door de tijd...

Overweging in de Oudjaarsviering 2018

**Lemelerveld , 31 december
Parochiekerk H. Hart van Jezus**

Wat ons draagt door de tijd

Het thema van vanavond is boeiend maar niet gemakkelijk om te beantwoorden. We hebben om te beginnen, geprobeerd om iets van een antwoord te vangen in beide foto's voorop het boekje.

Als je kijkt naar de ogen en naar de houding van moeder en kind, dan is de blik van de moeder onmiskenbaar liefdevol en teder zorgend. Haar kind kijkt verrast nieuwsgierig, frank en vrij, om zich heen, maar wel vanuit een veilig, gedragen gevoel. Kijk je naar de foto van de dokter met de oudere dame, dan straalt de dokter vertrouwen uit, met een houding van 'zeg het maar, ik ben er helemaal voor jou'. De dame, kwetsbaar en op leeftijd, kijkt verwachtingsvol en bijna dankbaar. Beide foto's illustreren naar mijn mening een aandoenlijk samenspel van geven en krijgen in het leven.

Soms moet je in het leven niet vragen naar een antwoord, maar juist heel goed kijken om het goede antwoord te zien!

- -----

Op een andere manier heeft het VOICES-koor naar mooie muzikale antwoorden gezocht voor ons thema van vanavond, "*wat ons draagt door de tijd... '*

Niet voor niets begon het koor deze viering daarom met het lied 'Wij komen tezamen,'
Wij willen geven hart en geest en leven.....

En ook in het lied van zojuist 'Wij gaan op weg naar de toekomst'; werd ons al zingend duidelijk gemaakt;
'Alleen kun je de wereld niet aan,
We zullen het samen waar moeten maken'.

Eigenlijk komen dus veel antwoorden op ons thema bij elkaar
In de begrippen '**SAMEN en MET ELKAAR**'
Samen dragen we elkaar door de tijd.....

Nog vanuit een andere invalshoek kun je antwoorden zoeken op ons thema; uit allerlei levensverhalen wordt duidelijk dat veel mensen de meeste draagkracht

ontwikkelen in de kleine kring van het gezin, van ouders en kinderen, alsook in de kring van goede vrienden of zeer nabije burens. Vooral het gezin is de plaats waar de buffer ontwikkeld wordt om later de klappen van het leven op te vangen.

En opvallend, ook binnen het gezin wordt vaak de eerste hulp gezocht én geboden, als er echt iets helemaal misgaat in iemands leven.

Onlangs werd in een onderzoek de vraag gesteld; welke persoon iemand zou kiezen als voorbeeld voor zijn eigen leven? . Daarbij kwamen ideaalbeelden naar voren als Obama, Jezus, moeder Theresa, Nelson Mandela en andere bekendheden. Maar interessanter vond ik de daaraan gekoppelde 2-e vraag, namelijk; maar als je wat realistischer bent voor jezelf, wie zou je dan kiezen? En dan kwam al heel vaak het antwoord 'mijn ouders'. Hoe belangrijk dus de veel gehoorde uitspraak; *goed voorbeeld, doet goed volgen.*

Maar dat SAMEN ELKAAR DRAGEN, in de kleine familie-kring, in goede en in kwade dagen, dat wordt steeds moeilijker.

Kinderen worden steeds vaker in een één-ouder gezin geboren (1:10)
Gezinnen vallen door scheiding steeds vaker uit elkaar (40-50%)
Ouders werken allebei, het is dus zoeken naar aandachts-tijd voor elkaar.
Gezinnen en families worden kleiner en wonen steeds verder uit elkaar.
Alles moet, sneller en beter en ook nog eens in minder tijd.
Dag en nacht ligt de telefoon naast ons.
Is er nog wel tijd voor elkaar, om te luisteren, te zorgen en te 'dragen'?

Er zijn wetenschappers die zeggen, hoe meer tijd voor welstand en rijkdom, hoe minder tijd voor het onderhouden van sociale structuren en het geloofsleven.

Maar hoe kan het dan, zeggen weer anderen, dat op de dagen als Kerstmis - toch het toppunt van consumptief-gedrag -
- er zoveel initiatieven worden georganiseerd voor goede doelen
- er zoveel plaatsen zijn waar mensen samen komen, samen eten en samen zingen,
- dat de kerken opvallend voller zijn – juist ook met jonge ouders en kinderen
- dat de media in deze dagen veel meer schrijnende situaties belichten.

Is er dan toch een breed gedeeld gevoel dat Kerstmis niet primair een feest is van hebben en bezitten?
Maar eerder een feest is van geven en van delen met elkaar?

Hoeveel moeite wordt er wel niet gedaan om rond het feest van Kerstmis toch SAMEN aan tafel te komen?
In veel situaties moet dat al maanden van tevoren worden vastgelegd.

En sluit dat 'SAMEN ETEN' niet prachtig aan bij het hart van ons geloof,
namelijk, het samen aan tafel gaan om brood en wijn te delen,
en ons te herinneren aan leven en levensvisie van Jezus van Nazareth.

Wat ons draagt door de tijd.....

In het Evangelie luisterden we naar een nachtelijk gesprek tussen Jezus en Nikodemus.
En 'nachtelijk' staat in het Nieuwe Testament - als zo vaak - symbolisch voor de
donkere momenten in ons bestaan.

Wie kent ze niet, wakker liggen, je zorgen maken en in het donker woelend,
de zorgen alleen maar groter zien worden.

En Jezus zegt tot 3 x toe tegen Nikodemus, 'soms moet je het roer echt omgooien',
als het ware opnieuw geboren worden, om weer verder te kunnen.

Horen we ook in ons zelf niet vaak die stem van,

' kan het zo eigenlijk wel langer' , ' moet ik het roer niet helemaal omgooien?

Het geheim van dat gesprek ligt natuurlijk in de verborgen vraag van Jezus;

Zou je niet mijn weg, mijn voorbeeld volgen?

Mensen zijn er namelijk om elkaar te dragen.

Je kunt zelf niet méér dragen dan je schouders sterk zijn.

Geluk komt zelden alleen.

En als het je dan misschien toch allemaal niet lukt,

bid dan om mijn Geest, die waait wáár en wanneer Hij wil.

Amen.